

Доценко Олександр Сергійович, завідувач кафедри управління та роботи з персоналом Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ ТА ЕФЕКТИВНІСТЬ ЙОГО ВПРОВАДЖЕННЯ (ВИКОРИСТАННЯ) В УКРАЇНІ

Для міжнародної спільноти проблема запобігання корупції продовжує залишатися однією з найактуальніших. Об'єктивні фактори її розвитку свідчать про те, що корупція становить суттєву небезпеку для життєдіяльності багатьох країн світу, національної безпеки будь-якої країни загалом. Тому на сучасному етапі розвитку, коли відбуваються кардинальні зміни в міжнародному політичному та суспільному житті, змінились погляди і на проблему запобігання корупції. Завдання боротьби з корупцією розглядаються нині як загальнодержавні та пріоритетні.

Визначення пріоритетів державної антикорупційної політики, імплементація базових антикорупційних актів є підґрунтям для успішної розбудови країни й становлення правової держави. Зазначене неможливе без належного експертного супроводження, урахування міжнародних рекомендацій з одночасною трансформацією свідомості посадовців і громадян [1, с. 71].

Аналіз відкритих джерел інформації, що ілюструють стан запобігання корупції в секторі безпеки за кордоном, свідчить про наявність достатньо ефективно функціональних механізмів, які обмежують корупційні ризики до рівня, на якому вони не становлять серйозної загрози для національної безпеки держави. У сучасних демократичних суспільствах вже започатковано й ефективно функціонує певна система заходів боротьби з корупцією у секторі безпеки, яка побудована на невідворотності відповідальності за вчинення будь-яких корупційних злочинів незважаючи на час і персоналії. Для нас особливою значення набуває досвід країн, які, реалізуючи антикорупційні програми, досягли необхідних позитивних результатів і заклали підвалини сталого суспільно-політичного розвитку, зокрема в контексті забезпечення національної безпеки.

Здійснений аналіз показує, що переважна більшість державних антикорупційних програм розвинутих країн у секторі безпеки ґрунтуються на загальноприйнятих міжнародно-правових документах, які визначають основні підходи щодо боротьби з корупцією. У ЄС контроль за реалізацією правових актів у сфері запобігання корупції покладено на спеціальний загальноєвропейський орган – GRECO (The Group of States against Corruption – «Група держав проти корупції») – орган Ради Європи з антикорупційного моніторингу [2].

Вивчення міжнародних правових актів з питань антикорупційної боротьби та передових світових практик дає змогу виокремити найважливіший комплекс принципів запобігання корупції, який цілком може бути застосований в Україні:

1) високий патріотизм та професіоналізм керівників усіх ланок, які виявляються, зокрема, в їхній діяльності виключно в інтересах суспільства, а не окремих олігархічних кланів і в умовах максимально допустимої відкритості;

2) прозорість і підзвітність структур органів державної влади суспільству через вільний доступ громадських організацій до процесу прийняття і виконання управлінських рішень;

3) реальне забезпечення прав і захисту приватної власності (яка отримана легальним шляхом) як запорука від рейдерських захоплень, незаконних платежів, хабарів тощо;

4) невідворотність відповідальності за вчинення корупційних дій, незважаючи на час, що минув та персоналії;

5) посилений контроль держави і суспільства за діяльністю осіб, що працюють у державному секторі, одним з механізмів якого є публічне оприлюднення декларацій про майно, доходи, витрати й зобов'язання фінансового характеру державними службовцями, народними депутатами України та іншими суб'єктами владних повноважень;

6) необхідність захисту свідків у кримінальних і цивільних провадженнях проти корупціонерів [2].

Сьогодні світова співдружність розглядає корупцію як одну із найбільших загроз суспільного життя. Міжнародна співпраця в запобіганні корупції здійснюється на двох рівнях: на рівні світових організацій та на рівні держав-учасниць. Також значна увага приділяється правотворчій діяльності, що передбачає, по-перше, розробку міжнародних актів, які повинні стати основою для національного законодавства щодо запобігання корупції; по-друге, удосконалення національного законодавства держав-учасниць.

Сучасна закордонна практика запобігання корупції свідчить, що в багатьох європейських країнах законодавець поступово стає на шлях відмови від суто репресивних методів запобігання цьому явищу. Однією з основних ідей у міжнародній діяльності запобігання корупції є розробка ефективного механізму унеможливлення корупційних діянь. Законодавець усе частіше зосереджується на питанні співвідношення адміністративно-правових і кримінально-правових засобів запобігання корупційним проявам.

При розробленні та удосконаленні українського антикорупційного законодавства, безперечно, слід урахувати вимоги міжнародних правових актів, передусім ратифікованих Україною. Серед найбільш важливих документів можна виокремити останню Конвенцію ООН проти корупції [3], де державам-учасникам рекомендовано: заохочувати невідкупність, чесність і відповідальність своїх публічних посадових осіб відповідно до основних принципів своєї правової системи; застосовувати в межах своїх інституціональних і правових систем кодекси чи стандарти поведінки посадових осіб для правильного, сумлінного й належного виконання публічних функцій; розглядати, відповідно до основних принципів свого внутрішнього законодавства, можливість встановлення заходів і систем, що сприяють тому, щоб публічні посадові особи повідомляли відповідним органам про корупційні діяння, про які їм стало відомо під час виконання ними своїх функцій; у належних випадках і відповідно до основних принципів свого внутрішнього законодавства, встановлювати міри і системи, що зобов'язують публічних посадових осіб представляти відповідним органам декларації, серед іншого, про позаслужбову діяльність, заняття, інвестиції, активи і про істотні дарунки чи вигоди, у зв'язку з якими виникає колізія інтересів відносно їхніх функцій у ролі публічних посадових осіб [4].

Аналіз досвіду запобігання корупції у різних країнах світу свідчить про використання ними різних методів і засобів. Попри це, усі вони дають позитивний ефект, який полягає в зменшенні (мінімізації) рівня корупції. Не варто сподіватися, що цілковите копіювання будь-якого досвіду стане панацеєю для України. Нашій державі необхідно розробляти власний механізм запобігання, що відповідатиме національним особливостям і традиціям.

Дієва антикорупційна стратегія має бути логічно вибудованою цілісною системою, яка складається із взаємозалежних елементів, серед яких: ефективне антикорупційне законодавство; автономний (незалежний) спеціальний державний орган боротьби з корупцією; сталий економічний розвиток країни; нетерпимість до корупції з боку населення держави, залучення його до участі в реалізації державної антикорупційної політики.

За висновками експертів, в Україні найвищий рівень корупції спостерігається у сферах діяльності, пов'язаних з державними закупівлями, ліцензуванням, квотуванням, бюджетними трансфертами тощо [5]. У зв'язку із цим особливою актуальністю набувають питання постійного антикорупційного моніторингу найуразливіших у цьому плані ділянок сектору безпеки, а також запровадження якісно нової системи відбору та розстановки кадрів.

Досвід розвинених країн засвідчує, що антикорупційне законодавство має передбачати найсуворіші покарання за корупційні злочини – максимально великі штрафи й терміни ув'язнення, заборону професійної діяльності, позбавлення пенсії та соціальних пільг тощо. Причому відповідальність за вчинення корупційних діянь є невідворотною та не має строку давності. Конфіскація коштів і майна, набутих злочинним шляхом, відбувається незалежно від їхнього кінцевого власника. Максимально широке оприлюднення, прозорість і комп'ютеризація окремих процесів прийняття управлінських рішень у секторі безпеки (передусім щодо бюджетного планування, державних закупівель, аудиту, добору, атестації та призначення керівних кадрів) дасть змогу вивести їх із зони корупційних ризиків, а також позитивно позначиться на загальному іміджі державних органів. Професійне навчання фахівців (військовослужбовців і службовців) органів державної влади слід сприймати як обов'язкову передумову поширення в державних структурах ідеології патріотизму, морально-етичної поведінки, несприйняття корупції.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Ільєнок Т. В. Боротьба з корупцією: міжнародний досвід / Т. В. Ільєнок // Юридична наука. – 2013. – № 2. – С. 71–77.
2. Міжнародний досвід боротьби з корупцією в секторі безпеки: висновки для України: аналітична записка [Електронний ресурс] // Національний інститут стратегічних досліджень : [сайт]. 2017. – Режим доступу: http://www.niss.gov.ua/articles/1848/#_ftnref11. – Назва з екрана.
3. Конвенція ООН проти корупції [Електронний ресурс] : міжнар. док. від 31 жовт. 2003 р. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_c16. – Назва з екрана.
4. Сінчук О. Конвенція ООН проти корупції: правовий базис запобігання та протидії корупції в Україні [Електронний ресурс] // Юстиніан. – 2009. – № 11. – Режим доступу: <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=3342>. – Назва з екрана.
5. Хмара О. Про що сигналізують Україні нові дані Індексу корупції від Transparency International? [Електронний ресурс] / О. Хмара // Апостроф. – 2014. – 4 груд. – Режим доступу: <https://apostrophe.ua/ua/article/politics/2014-12-04/pro-scho-signalzuyut-ukran-nov-dan-ndeksu-korupts-vid-transparency-international/894>. – Назва з екрана.